

ถึงวันนี้ที่ไร นึกถึงปมที่ติดอยู่ในใจทุกที...

วันเด็กเมื่อหลายปีก่อน ตอนที่ขี่มอเตอร์ไซด์ไปเรียน ป.โท ตลอดทางที่ผ่าน มีผู้ปกครองพาเด็กแต่งตัวหล่อ สวย ไปร่วมกิจกรรมวันเด็กตามสถานที่ต่างๆที่จัดงานไว้ทุกคนมีแต่รอยยิ้ม

แต่มีเด็กสองคน คนโตเป็นผู้หญิง ดูแล้วน่าจะสัก ป.3 ส่วนคนน้องเป็นผู้ชาย น่าจะ 5 - 6 ขวบ บ่นจกยานคันเก่าๆ มาจอดคันขยะตรงถัง

ในขณะที่คนอื่นๆกำลังยิ้ม เด็กสองคนนี่กำลังดิ้นรนเพื่อเอาตัวรอด

ที่ยังเป็นปมในวันนี้ก็คือ ทำไม วันนั้นเราไม่หือบยื่นในสิ่งที่เราพอจะช่วยให้ ทำไมเราต้องรีบไปเรียนขนาดนั้น เราน่าจะหยุดรถ แล้วทำสิ่งๆที่ควรทำ เรากลับเห็นแก่ตัวกลัวอาจารย์เช็คขาด มันเลยทำให้เป็นปมในใจ ปมที่คิดไม่หายมาเกือบ 10 ปี แล้ว

ผมนึกทบทวนเรื่องนี้ทุกๆปี และยิ่งได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับเด็ก มันยิ่งเพิ่มข้อมูลในการมองเห็น "ช่องว่าง" ของความเท่าเทียม

ทำไม เด็กบางคนโชคดี มีอุปกรณ์การทดลองในทุกเรื่องที่เรียน มีสื่อดีๆมากมาย ในขณะที่อีกหลายคน กลับไม่เคยได้สัมผัสกล้องจุลทรรศน์เพื่อได้มองดูเซลล์

บางคน ยังฉกฉวยโอกาสจากเด็ก ผลิตอาหาร ผลิตของเล่นอันตราย เอามาขายให้กับเด็กๆ โดยไม่คิดถึงความปลอดภัย ความถูกต้อง หรือบางแห่งใช้เด็กสร้างผลประโยชน์ของตน เอาชื่อเด็กไปเบิกเงินหัวละ 200 แต่กลับแจกของ แจกข้าว รวมแล้วไม่เกิน 70 บาท

มองมาหลายปี แล้วอีกกี่ปี ช่องว่างนี้จะหายไป

ตอนนี้ ถ้าเห็นโอกาสที่จะทำดี ก็จะทำ เพราะมันจะได้ไม่เป็นปมแบบนี้ตลอดไป ก็หวังว่า ทุกท่านที่ได้มีโอกาสอ่านข้อเขียนนี้ จะได้ช่วยกันสร้างรอยยิ้มของเด็กๆที่ขาดโอกาสกว่าคนอื่นๆด้วยกันนะครับ

ด้วยการพยายามแก้ปัญหา ยังมีความคิดทะเยอทะยาน อยากเป็นใหญ่เป็นโต เพราะถ้าเป็นคนธรรมดา ตัวเล็กๆ ต่อให้ตะโกนแค่ไหนก็เปลี่ยนโลกไม่ได้

...ถ้าวันนึง เล่นการเมือง อย่าลืมเลือกผมนะครับ 555

เขียนโดย ครูแชมป์

วันเสาร์ที่ 10 มกราคม 2015 เวลา 06:57 น. - แก้ไขล่าสุด วันเสาร์ที่ 10 มกราคม 2015 เวลา 07:47 น.

---



ขอบคุณครับ

